

KIO KAN

WILBUR
SMITH

KOBALTOVÉ
NEBE

Courtneyové se jen tak nevzdávají

edice
KIO *KAN*

Courtney's War © Orion Mintaka 2018
Originally published in the English language
as Courtney's War by Zaffre,
an imprint of Bonnier Books UK, London
Translation © Dalibor Míček, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu COURTNEY'S WAR
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-124-2

*Každý den děkuji Bohu za to, že tě mohu
milovat, má rozkošná ženo Mokhiniso.
Tvůj obličej je ten nejkrásnější obraz,
jaký jsem kdy viděl,
tvůj hlas je ta nejkrásnější hudba,
jakou jsem kdy slyšel.
Milovat tě je nejkrásnější zážitek mého života.*

Jarní Paříž: město vystavěné pro zamilované v ročním období romantiky. A ze všech dvojic, jež se odpoledne na Velký pátek roku 1939 procházely ruku v ruce po Tuile-rijských zahradách, nebyla žádná tak očividně zamilovaná jako vysoká štíhlá dívka a muž po jejím boku, který se na ni díval s užaslým úsměvem, jako by pořád nevěřil, jaké štěstí ho potkalo. Svěží vánek ještě na počátku dubna bodal mírným chladem. Dívka se přitiskla těsněji k širokým ramenům svého partnera, zvedla k němu zrak a vyhledala jeho oči. Věděla, že neodolá pokušení políbit ji, a kolemjdoucí se svými nesouhlasnými pohledy ať jdou k šípku.

Všude jinde by nad ukázkou ženské dokonalosti a mužské elegance možná mávli rukou a zavrhli ji jako zbytečnou, bezvýznamnou, lacinou parádu, ale v Paříži byla krása vždy považována za morální imperativ a tato dvojice ji skvěle ztělesňovala. Žena měla postavu, po níž by dychtivě sáhl kterýkoliv z módních salonů na rue Cambon nebo avenue Montaigne, aby ji získal do svých služeb jako modelku, pokud už by se o ni nepoprali jako o zákaznici, a její tvář byla stejně půvabná. Rysy obličeje zarámované hustou korunou černě lesklých vlasů naznačovaly sílu charakteru. Čistě modelované lícní kosti, pevná brada, rovná linie nosu svědčící o rozhodné povaze, žádný vzhůru zatočený pršáček. Jemné kosti a svůdně plné rty však popíraly jakýkoliv náznak maskulinity. A velké modré oči průzračné jako africká obloha, pod níž se narodila, lemované hustými černými řasami, které nepotřebovaly masku, doplňovaly obraz okouzující ženskosti.

Muž vedle ní tento ideál ženské krásy vhodně doplňoval. K její velké radosti byl o hlavu vyšší než ona, i když si obula lodičky na vysokých podpatcích. Každá žena, která by ho

míjela, by si všimla tmavě blond odstínu v ledabylye přičísnutých černých vlasech a záře zamilovaného úsměvu, připomínajícího filmovou hvězdu. A pohybovali se v Paříži, takže by jí neuniklo, že navzdory neformálnímu oblečení – uhlově šedé flanelové kalhoty a tvídové sportovní sako namísto obleku a košile s rozepnutým límečkem, do něhož si zasunul cípy hedvábného šátku namísto kravaty – byl každý kus oděvu dokonale ušitý a na nohou se mu leskly vzorně vyleštěné boty.

Dívka vedle něj na něm oceňovala zejména to, co jiným ženám zůstávalo skryto: mužovy šedé oči vskutkovaly okna do duše, která byla mnohem citlivější a hloubavější, než naznačoval letmý první dojem. Věděla, že navzdory silným a svalnatým pažím má ruce umělce. Dlouhé elegantní prsty uměly nakreslit cokoli, na čem spočínuly jeho oči, nebo přejíždět po jejím těle, pohrát si s každým kousíčkem, každou ploškou a přinést jí dříve nepředstavitelnou rozkoš, jakou mohla překonat pouze extáze, k níž ji přivedla nejmocnější a nejvíce vzrušující část jeho těla.

Skutečně se zdálo, že Saffron Courtneyovou a Gerharda von Meerbacha požehnali všichni bohové, neboť byli stejně bohatí a společensky postavení jako krásní. Jen to nejtvrďší srdce by jim jejich štěstí závidělo.

„Opravdu jsou to jen tři měsíce, co se známe?“ divil se Gerhard. „Život bez tebe si už neumím vůbec představit. Jak jsem mohl prožít sedmadvacet let a netušit, že existuješ? A potom...“

„Potom jsem ti přistála u nohou,“ zasmála se Saffron. „Vzhůru nohama jako hromada neštěstí v mužských šatech.“

Když jsou dva lidé do sebe zamilovaní, jen málo věcí je tak fascinuje jako samotná láska. Gerhard a Saffron nacházeli nové a nové způsoby, jak vylíčit příběh svého seznámení. Připomínali děti, které chtějí před usnutím slyšet pořád tutéž pohádku.

Saffron se vydávala za muže a maskovala ženské křivky oděvem nadměrné velikosti. Rozhodla se totiž pokořit záludnou sáňkařskou dráhu Cresta ve Svatém Mořici, vyhrazenou pouze mužům. Řítila se po zledovatělém povrchu a odmítala zpomalit, až nakonec v jedné zatáčce vylétla z dráhy a v kotrmelcích se kutálela sněhem. Při pádu ztratila tmavé brýle a její oči se vpálily Gerhardovi do srdce.

„Já vím,“ odvětil. „Stačilo mi jednou se na tebe podívat a... bum! Zasáhlo mě milion voltů – jako v tom filmu s Frankensteinem, když doktor pustí do obludy proud. Nikdy jsem nic podobného nezažil. Vskutku láska na první pohled. Nechápal jsem, co se děje, kde se ten pocit najednou vzal. A když jsi pak odcházela...“

„Zakroutila jsem se v bocích. Musela jsem. Cítila jsem totéž co ty a prostě jsem ti to musela dát najevo.“

„A to všechno proto, že jsi byla tak odvážná... a tak... tak tvrdohlavá.“ Gerhard se zasmál. „Tak saffronovská! Musela jsi sjet Crestu, přestože jsi věděla, že je vyhrazena pouze mužům.“

Saffron se zasmála. „Samozřejmě! Proč by měli mít veškerou zábavu pouze chlapi?“

Gerhardova nálada náhle potemněla, jako když slunce zakryje mrak. „Chudák Chessi. Pořád mám kvůli ní špatný pocit... Měl to být večer...“

„Pssst!“ Saffron mu přiložila prst ke rtům, aby ho umlčela. Francesca von Schöndorfová byla její nejmilejší kamarádka ze školy. Chessi a Saffy tvořily nerozlučnou dvojici. Jedna milá a citlivá Němka, druhá sotva zkrocené dítě Afriky, které vyrůstalo na vrchovině v centrální Keni a nedávno přicestovalo do Anglie. Saffron několikrát navštívila Německo, pobývala u von Schöndorfových a sledovala, jak se jí země mění před očima, když nacisté přetvářeli celý národ k vlastnímu pokřivenému obrazu.

O vánočních prázdninách si studentka Oxfordské univerzity Saffron vyjela do Skotska, kde ji dostihl dopis od

Chessi. Přítelkyně v něm vysvětlovala, že Nový rok stráví ve Svatém Mořici a během silvestrovského večírku na horské chatě ji podle jejího očekávání muž, kterého miluje, požádá o ruku. Saffron okamžitě vyrazila přes polovinu Evropy, protože nejen chtěla sdílet radost s kamarádkou, ale také ji lákala vzrušující atmosféra Cresty. Netušila, že tam na ni čeká životní láska, a už vůbec by ji nenapadlo, že to bude muž, kterého si Chessi měla brát.

Jenomže láska je bezohledná a nedá si poroučet.

„Nebyli jste si s Chessi souzeni,“ řekla Saffron. „Kdybyste byli, nebyl by ses se mnou setkal, a i kdyby ano, pomohl bys mi na nohy, oprášil ze mě sních a šel dál svou cestou. A já bych se za tebou ani neohlédla.“

„A když jsme se pak ten večer znovu setkali na oslavě...“

„Vteřinku dvě by trvalo, než bychom jeden druhého poznali. Pak bychom se té příhodě zasmáli a ty bys ji vyprávěl Chessi a ona by se taky zasmála. Nikdo by ji nebral ani trochu vážně, protože by vůbec vážná nebyla, prostě obyčejná směšná nehoda. Znamenalo by to, že jste si s Chessi souzeni. Ale nebylo tomu tak, souzeni jsme si byli my dva. A... Jejda!“

Saffron vykřikla, protože jí poryv větru strhl z hlavy klobouk. Oba se rozběhli po Grande Allée a se smíchem pronásledovali poskakující módní výtvar z černé plsti a hedvábnych květů barvy slunce.

Štěstí jim vydrželo po zbytek odpoledne. Zastavili se u Eiffelovy věže a nechali se vyfotit pouličním fotografem, který zde neúnavně nabízel své řemeslo.

„Kam si monsieur přeje, abych mu poslal hotové snímky?“ ptal se fotograf.

„Bydlíme v Ritzu.“

Muž se podíval na dokonalý pár, pokýval hlavou a usmál se. „No samozřejmě.“

Povečeřeli v La Tour d'Argent, širokými okny pozorovali světla říčních člunů na Seině a pochutnávali si na restované

kachně v krvavé omáčce, již se tato restaurace proslavila. Majitel podniku monsieur Térail jim podle ustáleného zvyku předložil očíslované dopisnice oceňující jejich pokrmy.

Příjemně omámená koktejlem se šampaňským, který pili jako aperitiv, a lahví Cheval Blanc ročník 1921, jímž kachnu zapíjeli, si Saffron položila hlavu na Gerhardovo rameno a začala ho láskyplně škádlit.

„Chce se mi spát,“ zamumlala. „Na nějaké techtle mechtle jsem moc unavená.“

Gerhard přikývl, sraštil čelo a přehnaně se zamyslel. „Hmm, myslím, že je to rozumné. Máš za sebou dlouhý den. Měla by sis odpočinout. Nebude ti vadit, když tě uložím a zajdu si do města, že ne? Slyšel jsem, že tanečnice ve Foiles Bergère jsou letos obzvlášť hezké.“

„Ty nemravo!“ ušklíbla se a líně ho pleskla.

Vrátili se do hotelového apartmánu a nevěnovali nejmenší pozornost elegantnímu krémovému, běžovému a zlatému dekoru. Bez jediného pohledu proběhli kolem vysokých prosklených dveří na balkon, odkud se otevíral velkolepý výhled přes nádhernou hotelovou zahradu na město za ní. Však ráno budou mít dost času usadit se na hedvábím čalouněné pohovce a kochat se vyhlídkou.

Saffron skopla boty, stáhla si šaty přes hlavu a hodila je na podlahu, aniž brala ohledy na jemnou šifonovou tkaninu. Odháčkovala podprsenku a vystoupila z francouzských kalhotek, které se smíchem zvedla na palci nohy a vykopla směrem ke Gerhardovi jako řízenou střelu z bílého saténu. Punčochy si nechala; věděla, jak její muž miluje kontrast barev a dotyku.

Vrhla se na lůžko a zaujala uměleckou pózu. Zpola ulehla, zpola usedla se zády na polštáři zapřeném o pelest a nestoudně a vyzývavě vzhledla ke Gerhardovi. Ten si zatím k uzoufání pomalu a nenuceně rozepínal košili knoflík po knoflíku, postupně odhaloval hrudník lehce porostlý nazlátlými chlupy. Poté Saffron spatřila zvlněné břišní svaly. Ger-

hard se na ni zadíval a vychutnával si směr jejího pohledu. Strnul uprostřed pohybu a prohlížel si každý detail jejího těla. Saffron cítila, jak v ní stoupá žhavý příliv, v němž se zakrátko roztaví.

Jeho úsměv se rozšířil. Věděl, jak na ni působí. Ale když si rozeplnul opasek a horní knoflík kalhot, Saffron poznala, že sama na něho působí úplně stejně. Spustil si kalhoty.

Hodný chlapec, pomyslela si, protože si všimla, že si už sundal ponožky.

V příštím okamžiku na ní ležel a pronikl do ní. Cítila se jím naplněná, jako kdyby se spojily dvě poloviny jednoho organismu. Sténání se změnilo ve výkřiky a Saffron se tělem i duší naprosto poddala muži, jehož milovala, stejně jako se on poddal jí.

Když později oba seděli ve vzájemném objetí opření o pelest a Saffron se mu probírala chloupky na hrudi, Gerhard řekl: „Tohle bylo naposled, co můžeme být spolu, miláčku... Než propukne bouřka.“

Saffron pocítila ledový šok. Pevně ho objala, jako kdyby ho chtěla k sobě navěky připoutat. „To neříkej.“

„V Rakousku ani v Československu se Führer nezastaví. Je tady staré pruské území, které připadlo Polsku. Bude ho chtít zpět. A jako záminku použije Gdaňsk. Počkej a uvidíš.“

„Tak ať si ho vezme. Pro nás to přece nic neznamená.“

Gerhard pokrčil rameny. „Neznamená... Až na to, že Chamberlain a Daladier slíbili Polákům, že Británie a Francie budou respektovat jejich hranice.“

„A co Rusové? Těm by se nelíbilo, kdyby Němci posunuli své hranice blíž k Sovětskému svazu.“

„Těžko říct... Ale můžu ti říct jedno. Můj drahý bratr Konrad se naparuje a každému, kdo je ochotný ho poslouchat, vykládá, že se celý svět otřese v základech. S oblibou tvrdí, že železná pěst Říše zasáhne svět přímo do obličeje. A mě nabádá, abych vytáhl svůj pilotní oblek, že ho budu brzy potřebovat.“

„A on bude taky bojovat, když půjde do tuhého?“

„Konrad? Ne, ten ne. Bude jako obvykle sedět pěkně v klidu a bezpečí v Berlíně s hlavou zavrtanou do zadku generála Heydricha.“

Saffron se nemohla nezasmát, ale vzápětí zvažněla. „Na tom není nic k smíchu, vid’?“ Po chvílce ticha dodala: „Vím, že je to ode mě sobecké, když celý svět vybuchne v plamelech, ale já nedokážu myslet na nic jiného než na to, co se stane s námi.“

„Domluvím s Izzym systém, který nám umožní vyměňovat si dopisy. Bude to složité a potrvá celou věčnost, než se k nám psaní dostanou, ale nakonec se to podaří, slibuju.“

„Nebude to pro něho nebezpečné?“

„Tvrdí, že bude v pořádku. V minulé válce bojoval na frontě a v porovnání s první linií je Švýcarsko bezpečný ráj.“

„I tam by se k němu mohli dostat... Kdyby to zjistili.“

Saffron vytušila, že Gerhard přikývl, když uznal: „*Ja*, to by mohli. Ale Izzymu to nevádí. Říká, že je mým dlužníkem za to, že jsem ho dostal z Německa.“

Isidor Solomons byl hrdina velké války, držitel medaile *Pour le Mérite*, nejvyššího německého vyznamenání za chrabrost. Po válce se vrátil do Mnichova a převzal od svého otce postavení osobního právníka a nejdůvěrnějšího poradce rodiny von Meerbachů.

Jenže Solomons byl Žid a Konrad von Meerbach fanatický nacista, jehož vášeň pro Adolfa Hitlera a jeho snahy dalece převýšila veškeré ohledy na loajalitu či slušnost. Z hodiny na hodinu zprostil Solomonse jeho povinností, bez upozornění a bez náhrady.

Gerhard naštěstí nebyl ze stejného těsta jako jeho bratr. Hluboce se styděl za to, jak se rodina zachovala k věrnému služebníkovvi a příteli, a přesvědčil Konrada, aby mu z rodinného fondu vyplatil pět tisíc říšských marek pod záminkou, že si chce koupit nový sportovní mercedes. Peníze ovšem

dal Isidoru Solomonsovi, čímž celé jeho rodině umožnil odjezd do Švýcarska.

Krátce po prvním setkání s Gerhardem odcestovala Saffron spolu s ním do Curychu, aby se se Solomonsem seznámila. Vyslechla si ten příběh z právníkových úst, viděla úctu, kterou místní židovská obec Gerhardovi prokazovala, a dozvěděla se, jakou cenu ho Konrad, znechucený svým bratrem „židomilem“, donutil zaplatit za to, že má svědomí. Tehdy pochopila, že Gerhard vnímá rozdíl mezi dobrem a zlem a že dokáže na základě tohoto pochopení jednat bez ohledu na následky. V srdci i mysli se utvrdila v poznání, že si vybrala správného muže.

„Mám Izzyho ráda,“ řekla. „Je od něho pěkné, že to pro nás udělá.“

„On tě má taky rád, to mi můžeš věřit. Pořád opakuje, že je jeho morální povinností udržet nás dva spolu. Prý když to neudělá, druhou jako ty už nikdy nenajdu.“

„Inu, to je pravda, nenajdeš.“

„A ty bys našla muže jako já?“

„Ne... Nikdy. Budu jenom tvoje. Přísahám.“

Znovu se pomilovali... a pak zase, celý velikonoční víkend. V sobotu večer Saffron Gerharda vyprovodila na Gare de l'Est, kde nastoupil do nočního rychlíku do Berlína. Po-dařilo se jí zadržovat pláč až do chvíle, kdy vlak vyjel z nádraží, ale pak se stavidla otevřela a Saffron už nemohla dále zastírat strašnou pravdu.

Její láska ke Gerhardu von Meerbachovi teprve rozkvetla, ale může se docela dobře stát, že už ho nikdy neuvidí. Nyní už může jen toužit po společném životě v klidu a míru, jaký by si spolu vybudovali.

Může si opakovat, že jejich láska přežije a sny se naplní, a snažit se tomu věřit. Ale vnitřní hlas ji varoval: *Jaká je šance?*

Za necelých pět měsíců, konkrétně časně ráno v pátek 1. září 1939, poštlval Hitler německé ozbrojené síly proti Polsku.

O dva dny později vyhlásila Velká Británie Německu válku. A po celém světě se rozhořel požár krveprolití, utrpení a hrůzy.

Jiný duben v jiné zemi, časný jarní večer roku 1942. Saffron Courtneyová měla na sobě pytlovitý seržový overal černé barvy, který skrýval křivky postavy. V podpatku těžké kožené boty měla ukrytý malý, ale ostrý nůž a knoflík mapové kapsy na levém stehně obsahoval zamaskovanou tabletku se smrtícím jedem. Sklonila se k pražcům a přitiskla půldruhakilogramovou nálož k stojině kolejnice. Nálož, připravená z šesti osmiuncových patron Nobel 808, byla tvárná jako kyt a Saffron ji snadno utěsnila v mezeře mezi hlavou a patičí kolejnice. Z trhavin na bázi nitroglycerinu stoupal do nočního vzduchu silný odér mandlí. Saffron vsunula do nálože konec zápalné šňůry s roznětkou. Spokojená s umístěním nástražného výbušného systému vylovila z batohu roličku dva centimetry široké zelené lepicí pásky, rozvinula si půlmetrový kus a omotala jím nálož a kolejnici, pak totéž zopakovala o kousek dál. Bombu teď přidržovaly dva pruhy pásky, mezi nimiž zůstala na tři prsty široká mezera.

Saffron se posadila na paty a rozhlédla se nahoru a dolů po železniční trati i po stěnách záseku, kterým v tomto místě vedla. Schylovalo se k deváté hodině večer, ale tady na severním okraji německé říše, která se táhla od hlubin saharské pouště až za polární kruh, bylo ještě dost světla, aby viděla i bez baterky. Saffron mohla být klidná, nikdo ji nesledoval. Několik vteřin se nechala uchvátit krásou průzračně čisté večerní oblohy dalekého severu, jejíž temnou modř protkávaly mraky perleťových odstínů od šedé přes růžovou po světle fialovou. Lačně vdechovala vzduch jemně vonící hlodášovými keři, jejichž odvážné žluté květy prorážely ostrůvky zbylého zimního sněhu. Rozeznala i slaný závan od moře.

Jako další vytáhla z ruksaku plochý kovový hříbek o průměru necelých pěti centimetrů, upevněný na drátěné svěrce tvaru převráceného písmena U. Svěrka přesně seděla na hlavu kolejnice a hříbek trčel nad ní. V Oddělení pro zvláštní operace (SOE – Special Operations Executive), kde Saffron sloužila, se tomuto zařízení říkalo „mlhový signální spínač“, protože připomínalo malé detonační kapsle naplněné trhavinou, které se umísťovaly na kolejnice jako prostředek pro varování strojvedoucích. Tlak kol přivedl kapsli k hlasitému výbuchu, jehož hluk varoval obsluhu lokomotivy před nebezpečím na trati nebo v případě mlhy upozorňoval na blížící se stanici a nutnost začít brzdit.

Žádného traťového dělníka ani člena vlakové čety by nepřekvapilo, kdyby plochý hříbek na koleji spatřil, a vyžadovalo by hodně pozornou prohlídku, aby si někdo všiml, že Saffron propojila tlakový spínač zápalnou šňůrou s náloží plastické trhaviny. Až přes spínač projede nejbližší vlak, náložka v něm zapálí roznětnou šňůru, která dovede plamínek k hlavní náloži připevněné ke kolejnici. A pak se rozpoutá peklo.

Vlak vezl pět set příslušníků Waffen SS a měl přijet za necelých deset minut. Jestli nálož vybuchne, způsobí vykojení vlaku a zabije nebo zraní hodně mužů ve vagonech. A také přeruší trať a zablokuje dopravu, což bude ještě důležitější. Vysoké žulové stěny průkopu lemující na tomto místě trať velmi ztíží opravné práce a prodlouží je, čímž dále naruší německé komunikační spoje.

„Dobře poslouvejte, Courtneyová,“ řekl jí před týdnem její velící důstojník podplukovník J. T. „Jimmy“ Young. „Vaše jazykové schopnosti vám neumožní dlouhodobější nasazení na tajné operace v terénu, alespoň prozatím. Ale tato mise je vám šitá na tělo. Jednoduchá akce – dostavit se na místo, nastražit nálož a pryč. Mrkněte na to.“

Rozložil na mapový stůl, který dominoval jedné straně jeho spartánské kanceláře, mapu oblasti. „Nasednete do Shetlandského autobusu,“ začal s odkazem na flotilu upra-

vených rybářských traulerů ježících se maskovanými kulomety, která převážela agenty přes Severní moře. „Vysadí vás v nafukovacím člunu při ústí tohoto dlouhého fjordu přesně v pět nula nula, asi půl hodiny před východem slunce. Zamíříte na východ, do vnitrozemí. Budete se řídit podle kompasu a prvních slunečních paprsků. Veslujte ke světlu, k horám na obzoru, a nemůžete zabloudit.“

„Žádný strach, pane, na břeh trefím.“

„Tak se mi líbíte. Máte bojovného ducha. Přistanete tady v této malé zátoce,“ ukázal Young na bod na mapě označený „A“. „Je liduprázdná a nejbližší skopčácké pozorovací stanoviště je daleko vzadu na pobřeží. Měla byste se tedy dostat na břeh, aniž si vás někdo všimne.“

Podal jí černobílou leteckou fotografii. „Tohle pořídil před týdnem průzkumný letoun RAF. Podle té fotky si můžete udělat představu o uspořádání terénu. Klíčovým úkolem v této fázi operace bude zbavit se člunu. Skopčáci ho nesmí najít, protože by mohli vytyušit vaši přítomnost. Máte dvě možnosti. Za prvé můžete vzít kus od břehu nůž, probodnout na několika místech trup, potopit člun a zbytek přebrodit. To by pochopitelně stačilo, kdyby vrak zůstal u dna, ovšem rozhodně nepotřebujeme, aby se ten ubohý propíchaný člun vynořil zpola nafouknutý na hladinu, kde by ho mohl kdokoliv spatřit.“

„Zajisté, pane.“

V Saffronině hlase zazněl náznak pobavení. Young se odmlčel a přeměřil si ji tvrdým pohledem inkvizitora. Celý život velel, jak se vyjádřil, „bojovníkům s chlupatými prdelemi“ a teď se musel přizpůsobit faktu, že významnou část jeho podřízených tvoří navoněné mladé ženy s jemnou kůží, které nevypadají ani nemluví jako běžní vojáci, ale při správném výcviku umějí být stejně smrtelně nebezpečné. Saffron si kvůli snadnějšímu maskování hodně zkrátila vlasy a měla štíhlou jako křemen tvrdou postavu, ale když se její modré oči zaleskly v úsměvu, pořád vyzařovaly podmanivou ženskost.

„Promiňte, pane,“ omluvila se Saffron, „ale neubránila jsem se představě ubohého propíchaného a zpola nafouknutého člunu, jehož obrázek jste tak výstižně nakreslil.“

Young skepticky zabručel, ale Saffron věděla, že ho komplementem potěšila. Věděla také, že pod drsným Youngovým zevnějškem se skrývá slušný a citlivý muž, kterému velmi záleží na jeho agentech, přestože je vysílal na mise, z nichž se mnozí nevrátí.

„Chci tím říct, Courtneyová, že si tam musíte sehnat pár velkých kamenů, abyste vrak zatížila. My tady nemáme šanci zjistit, jestli tam nějaké jsou, nebo ne, chápete?“

„Ano, pane.“

„Druhá možnost. Na leteckém snímku vidíte, že se v místě přistání nachází úzká pláž lemovaná na straně k pevnině jakýmsi křoviskem. Tam by se vyfouknutý člun možná dal schovat ještě líp než na dně moře. Rozhodnutí je na vás a na vaší iniciativě. Posoudíte situaci na místě a zvolíte nejlepší alternativu.“

„Rozumím, pane.“

„Dobrá, tak dál. Až vystoupíte na břeh a postaráte se o člun, vyrazíte k bodu B. Tady,“ bodl ukazovákem do mapy.

Bod „B“ se nacházel dál ve vnitrozemí jihovýchodně od bodu „A“. „Vzdálenost je pouhé čtyři míle, není třeba spěchat. Kopcovitý terén téměř bez stromů. Hlavní věc je nenechat se spatřit a vyhnout se zranění. Ničemu byste neprospěla, kdybyste tam měla poskakovat po jedné noze nebo se zlomenou rukou a podobně. Budete mít spoustu času na odpočinek, najíst se a seznámit se s okolní krajinou, než se pustíte do práce.“

„Ano, pane.“

„Tady ta čára je železnice. Všimněte si, že sleduje pobřeží a na několika místech se odklání do vnitrozemí, přes úbočí kopců, které klesají až k moři, se prořezává průkopy. Je to jediná trať a silnice v okolí nestojí ani za zmínku, rozhodně nejsou v takovém stavu, aby umožňovaly snadný pohyb ná-

kladních automobilů a dělostřelectva, natož tanků. Kdyby se nám podařilo tu trať přerušit, vážně bychom tím skopčákům narušili schopnost reagovat na naše akce. Zabráníme jim manévrovat a přivádět posily.“

Saffron věděla, že se nemá ptát, jaké „akce“ má nadřizený na mysli. Místo toho položila otázku: „Mám tu trať vyhodit do povětří, pane?“

Nyní se pobaveně zatvářil Jimmy Young. „Z vašich úst to zní, jako kdybyste se ptala, jestli si dám ještě kousek koláče. Odpověď samozřejmě zní *ano*, slečno Courtneyová. Chci, abyste tu trať vyhodila do povětří. Ve skutečnosti vám to dávám rozkazem.“ Ukázal na mapu. „Přesně tady, v tomto průkopu, právě když tamtudy pojede vlak naložený Himmlerovými nejschopnějšími zabijáky. To znamená přibližně ve dvacet dva nula nula patnáctého tohoto měsíce, to znamená ode dneška za týden.“

Young jí podal další dvě fotografie z leteckého průzkumu. Jedna zachycovala průkop a okolní terén, na druhé byl průkop v maximálním přiblížení. Vysvětlil, že trať se používá k vojenskému i civilnímu provozu. „Kolem tří čtvrtě na devět tím místem projíždí osobní vlak. Pochopitelně nechceme, aby vyletěl do vzduchu. Nesmíme připustit, aby nás obyvatelé okupované země považovali za nepřitele. Počkejte, až osobák projede, a teprve potom umístíte nálož. Až projede vlak s vojáky, zdržíte se tak dlouho, abyste se přesvědčila, že nálož skutečně vybuchla. Pokud ano, nemusíte se starat o odhad způsobených škod, to nám zjistí letectvo druhý den ráno a my ty snímky dostaneme mnohem dřív, než se stihnete vrátit. Počkejte, až uslyšíte explozi, a pak nohy na ramena. Je to jasné?“

„Co když nálož nevybuchne?“

„Vybuchne. Tyhle nálože jsou spolehlivé, pokud jsou správně sestaveny a odjištěny. A vy svůj úkol splníte, nemám pravdu, Courtneyová?“

„Ano, pane.“

„Po akci se budete soustředit výhradně na úspěšný únik. Vyzvednou vás asi dvě míle od průkopu... tady.“ Young ukázal na bod označený „C“, který ležel na pobřeží několik mil od místa Saffronina výsadku. Všechny tři body tvořily trojúhelník.

Přes mapový stůl putoval další černobílý snímek. Zobrazoval malou zátoku ohraničenou na obou stranách skalnatými výběžky. Mezi nimi se nacházela úzká pláž a za ní plochý travnatý terén. Hned vedle byla vidět stezka mezi skalisky, která končila u několika schůdků k úzkému molu vyčnívajícímu ze zátoky.

„U toho mola zakotví přesně v půl jedenácté příslušník místního hnutí odporu s rychlým motorovým člunem. Bude čekat do půlnoci. Máte půlhodinové okno, které by vám k úniku mělo stačit. Jestli to stihnete, člun vás odveze na moře, kde přestoupíte na jiný trawler, který vás dopraví domů. Kdybyste se z jakéhokoliv důvodu nemohla na setkání dostavit a neměla jste jinou možnost přežití, můžete se spojit s hnutím odporu. Postup je následující. Zajděte do baru hotelu Armor – je ve městě, které leží dál na trati za průkopem – a řekněte barmanovi: ‚Je tu paní Andersenová? Mám pro ni vzkaz od její neteře.‘ Barman odpoví: ‚Myslíte od Julie?‘ A vy na to řeknete: ‚Ne, od té druhé, od Karin.‘ Barman vás potom odvede. Ale budu k vám upřímný, Courtneyová. K tomuto kontaktu přistoupíte pouze tehdy, když nebudete mít absolutně žádnou jinou alternativu. Nemůžeme riskovat, že přivedete skopčáky k našim lidem.“

Saffron přikývla. Už ve chvíli, kdy se dobrovolně přihlásila na tuto práci, věděla, že její život je postradatelný. Bezpečnost celé sítě hnutí odporu je důležitější než její přežití.

Ale přinejmenším může nepřítele donutit, aby za její smrt zaplatil vysokou cenu. Nyní ta chvíle přišla. Saffron naposled zkontrolovala nálož a odpalovací zařízení. Spokojená, že je všechno, jak má být, ustoupila několik kroků od kolejí a co nejkldněji (nic totiž nepřivábí pohled náhodného

svědka a nevzbudí podezření jistěji než člověk, který běží podél železniční trati) zamířila k ústí průkopu. Tam se otočila a vyrazila opačným směrem, ovšem už ne vedle kolejí, ale stezkou po úbočí kopce, jímž byl průkop proražen. Zastavila se až u skupinky stromů kolmo od místa, kde umístila nálož – dost blízko, aby zaznamenala výbuch, ale dostatečně daleko, aby ji neohrozila tlaková vlna ani letící trosky.

Pozorovací stanoviště nabízelo další dvě výhody. Leželo mezi trati a pobřežím, takže usnadňovalo útěk, a kromě toho to bylo jedno z mála míst, kde rostly stromy, navíc přímo na okraji skalní stěny lemující uměle vytvořený průkop. Vklíněná mezi kmeny dvou borovic s černou vlněnou čepicí na hlavě a začerněným obličejem mohla sledovat dění bez rizika, že si jí všimne někdo u trati.

Vtom Saffron zaslechla hlasy mluvící německy a dusot kroků. Podle zvuku jich bylo nejméně deset nebo dvanáct. Zamrazilo ji, když si uvědomila, že Němci krácejí po stezce, která vede těsně kolem její pozice, jen pár kroků od místa, kde ležela.

Mířili rovnou k ní. A běželi. Běželi ze všech sil.

Saffron děkovala nebesům za borovice, které ji skrývaly před zraky mužů na stezce, a za výcvik v použití maskovacích technik. Ale dosud se úplně nesetmělo a bez ohledu na to, jak pečlivě se skrývala, pokud se někdo podívá opravdu pozorně, určitě ji spatří. A čím víc se od stezky vzdálila, tím víc se přiblížila k okraji strmé skalní stěny průsmyku a odhalila se pohledům pátrajících očí dole u trati.

Tiskla se ke kořenům borovice zmítaná strachem z odhalení a hlavou jí vířily neodbytné myšlenky: *Vědí, že tu jsem? Zradil mě někdo? Ale kdo?*

Němci se blížili. Jejich hlasy zněly zřetelněji a Saffron již rozuměla, co říkají. A náhle pochopila. Ti muži zde nebyli na hlídce, nepátrali po ní. Absolvovali běh v rámci výcviku